

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Michał Laskowski

w sprawie **J. K.**

skazanej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 22 stycznia 2020 r.

wniosku obrońcy skaranej o wznowienie postępowania
zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego
w (...) z dnia 7 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 9 października 2017 r., sygn. akt XII K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić wniosek;
2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) obciążyć wnioskodawczynię J. K.

UZASADNIENIE

J. K. została oskarżona o to, że:

„I. w okresie od 27 listopada 2015 r. do 24 lutego 2016 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w wykonaniu z góry powziętego zamiaru usiłowała doprowadzić K. sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w kwocie wynoszącej 7.880.000 zł w ten sposób, że w dniu 27 listopada 2015 r., złożyła w Sądzie Rejonowym w W. wniosek o nadanie klauzuli wykonalności aktowi

notarialnemu z dnia 6 listopada 2006 r. nr Rep. A (...)/2006 sporządzonemu przez notariusza R.S., wprowadzając w błąd osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu, co do istnienia po stronie K. sp. z o.o. wierzytelności w kwocie 7.880.000 zł wobec J. K. wiedząc, że w rzeczywistości powyższa wierzytelność została w całości wykonana przez K. sp. z o.o., co skutkowało wydaniem przez referendarza sądowego w dniu 17 grudnia 2015 r. postanowienia o sygn. akt I Co (...) o nadaniu klauzuli wykonalności w/w aktowi notarialnemu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na wydanie przez Sąd Okręgowy w W. w dniu 24 lutego 2016 r. postanowienia o sygn. akt I C (...) o pozbawieniu wykonalności tytułu wykonawczego,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w z. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II. w dniu 26 stycznia 2016 r. przedłożyła postanowienie o sygn. I Co (...) z dnia 17 grudnia 2015 r. o nadaniu klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu nr Rep. A (...)/2006 Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w W. B. M. wraz z wnioskiem o umorzenie prowadzonego przeciwko niej postępowania egzekucyjnego KM (...)/12 z uwagi na rzekome wygaśnięcie jej zobowiązania wobec K. sp. z o.o. oraz oświadczeniem z dnia 19 stycznia 2016 r. o potrąceniu rzekomej wierzytelności, które to postanowienie o sygn. akt I Co (...) o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 17 grudnia 2015 r. zostało wyłudzone od referendarza sądowego Sądu Rejonowego w W. przez podstępne wprowadzenie w błąd,

tj. o czyn z art. 273 k.k.”

Wyrokiem z dnia 9 października 2017 r., sygn. akt XII K (...), Sąd Okręgowy w W. uznał J. K. za winną tego, że w okresie od 27 listopada 2015 r. do 24 lutego 2016 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowała doprowadzić K. sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7.880.000,00 zł w ten sposób, że w dniu 27 listopada 2015 r. złożyła w Sądzie Rejonowym w W. wniosek o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 6 listopada 2006 r. nr Rep. A (...)/2006, wiedząc, że w rzeczywistości powyższa wierzytelność została w całości wykonana przez K. sp. z o.o., wprowadzając w błąd Referendarza Sądowego Sądu Rejonowego w W., co skutkowało wydaniem przez tegoż

Referendarza postanowienia w dniu 17 grudnia 2015 r. sygn. I Co (...) o nadaniu klauzuli wykonalności w/w aktowi notarialnemu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na wydanie przez Sąd Okręgowy w W. Wydział I Cywilny w dniu 24 lutego 2016 r. postanowienia o sygn. I C (...) o pozbawieniu wykonalności tytułu wykonawczego oraz w dniu 26 stycznia 2016 r. przedłożyła wyłudzone od w/w Referendarza Sądowego postanowienie o sygn. I Co (...) z dnia 17 grudnia 2015 r. Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w W. wraz z wnioskiem o umorzenie prowadzonego przeciwko niej postępowania egzekucyjnego KM (...) z uwagi na rzekome wygaśnięcie jej zobowiązania wobec K. sp. z o.o. oraz oświadczeniem z dnia 19 stycznia 2016 r. o potrąceniu rzekomej wierzytelności, tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby oraz oddał oskarżoną pod dozór właściwego kuratora i zobowiązał ją do informowania tego kuratora o przebiegu okresu próby.

W dniu 7 grudnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...), sygn. akt II AKa (...), po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonej, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z podstawy prawnej skazania wyeliminował art. 272 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś z podstawy prawnej wymiaru kary art. 11 § 3 k.k., a w pozostałym utrzymał go w mocy.

Obrońca J. K. złożyła na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. wniosek „(i) o wznowienie postępowania karnego zakończonych prawomocnym wyrokiem wydanym przez Sąd Okręgowy w W. w dn. 9 października 2017 r. pod sygn. akt XII K (...), utrzymanym w mocy w zakresie orzeczenia o karze przez Sąd Apelacyjny w (...) w dn. 7 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...), zmienionym przez Sąd Apelacyjny w (...) w zakresie podstawy skazania, podlegającym po ogłoszeniu wyroku sprostowaniom, wydanym w sprawie J. K. skazanej z art. 286 § 1 Kodeksu karnego oraz (ii) o uchylenie obu wyroków w całości i uniewinnienie J. K. od zarzucanego jej czynu”.

Jako podstawę wniosku wskazała „ujawnienie się w dniu 19 września 2019 r. przy zapoznawaniu się z aktami postępowania przygotowawczego prowadzonego

przez Prokuraturę Rejonową w W., sygn. akt Ds. (...) po raz pierwszy przez obrońcę J. K., w innym postępowaniu przygotowawczym, niż którego dotyczy niniejszy wniosek, nowych dowodów w postaci (i) dostarczonych przez Bank (...) Spółka Akcyjna w 2013 r. Prokuraturze Rejonowej w W. w postępowaniu prowadzonym pod sygnaturą akt 6Ds. (...) pełnej historii sald rachunków K. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i umowy zawartej na zabezpieczenie realizacji kredytu, pozwalających na ustalenie pełnej ścieżki przelewów na rachunkach spółki oraz tego, kto wynegocjował kredyt z bankiem, jak również (ii) zeznań świadków przesłuchanych w trybie międzynarodowej pomocy prawnej – P. L. i P. T., a także uzyskanych w trybie międzynarodowej pomocy prawnej dokumentów w postaci umów pożyczek pomiędzy G. S.A. i K. sp. z o.o., które dopiero dostarczają wyczerpującego materiału dowodowego świadczącego o nowych faktach w sprawie, tj. o: (i) przeniesieniu tej samej kwoty pieniędzy, jaką R. L. otrzymał od J. K., swojej żony, na rzecz G. S.A., po raz pierwszy potwierdzając pełny obieg tych pieniędzy od momentu ich wyjścia z rachunku w Banku X. do momentu ich powrotu do Banku X.; (ii) udzieleniu przez Bank X. kredytu, który po dokonaniu szeregu zapisów na saldach lub przelewów z wykorzystaniem rachunków prowadzonych w Banku X. pomiędzy K. sp. z o.o., J. K., R. L., spółką G. S.A. w L., powrócił do K. sp. z o.o. przekazem F. i został przez K. sp. z o.o. spłacony do Banku X., bez zaspokojenia wierzytelności J. K., a po pozbawieniu jej nieruchomości; (iii) wynegocjowaniu osobiście przez R. L. kredytu w Banku X., za pomocą którego R. L. został wzbogacony, a J. K. została pozbawiona nieruchomości; (iv) świadomym posługiwaniu się przez zarządy K. sp. z ograniczoną odpowiedzialnością, obsługiwane przez prawników D. sp.k. (stowarzyszoną z „K.”), poświadczającymi nieprawdę dowodami wystawionymi przez pracowników banku określającymi inny tytuł przelewu, niż wynika z historii rachunków, i wskazującymi nieprawidłowo, że był to przelew, podczas gdy historia rachunków mówi o wewnętrznym obciążeniu; (v) składaniu niezgodnych ze stanem wynikającym z historii rachunków spółki zeznań przez K. D.; (vi) udzieleniu przez R. L. pożyczki na rzecz spółki G. S.A. w kwocie odpowiadającej pożyczce G. S.A. na rzecz K. sp. z o.o.; (vii) udzieleniu przez G. S.A. pożyczki na kwotę odpowiadającą darowiźnie i zeznaniom P. L., co oznacza, że J. K. w sposób uzasadniony działała w przekonaniu, że świadczenie

zapłaty nie zostało wykonane na jej rzecz, a wierzytelność jej nadal przysługuje, a zatem oznacza brak zamiaru, tj. strony podmiotowej czynu, za który została skazana w przedmiotowym postępowaniu karnym”.

Wniosła również na podstawie art. 544 § 3 k.p.k. „o przeprowadzenie posiedzenia w przedmiocie niniejszego wniosku z udziałem stron, motywując to zawilnością przedstawionego we wniosku stanu faktycznego obejmującego czynności prawne o dużym stopniu profesjonalizacji oraz liczne niuanse związane z relacjami pomiędzy biorącymi udział w opisywanych zdarzeniach osobami i podmiotami w okresie ostatnich 13 lat, a istotne dla sprawy i prawidłowego uzasadnienia składanego wniosku w świetle ujawnionych w sprawie nowych dowodów”,

oraz „o sprawdzenie okoliczności faktycznych – okoliczności dostarczenia nowych dowodów do postępowania karnego przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w W., VI Ds. (...), w postaci pisma Banku (...) z dnia 10 maja 2013 r. i załączników do niego (kk. 255 – 263), zeznań P. T. i P. L. (kk. 1248 – 1253 ww. akt) oraz umów pomiędzy G. S.A. i K. sp. z o.o. (kk. 1259 – 1287), a także listy osób zapoznających się z ww. aktami na okoliczność nieznamości tych akt przez J. K. i jej obrońców do dnia 19 września 2019 r., w trybie art. 546 k.p.k., jak również o dopuszczenie dowodu z ww. dokumentów znajdujących się w ww. aktach sprawy oraz z kopii ww. dokumentów, załączonych do niniejszego wniosku o wznowienie”.

Do Sądu Najwyższego wpłynęły jeszcze dwukrotnie uzupełnienia wniosku o wznowienie postępowania karnego (z dnia 15 listopada 2019 r. oraz z dnia 27 listopada 2019 r.), opisujące szczegóły transakcji finansowych w sprawie dotyczącej J. K.

W pisemnym stanowisku prokurator Prokuratury Krajowej wniosła o oddalenie wniosku skazanej J. K., podnosząc w uzasadnieniu m.in., że „autorka wniosku o wznowienie nie wykazała, że po uprawomocnieniu się orzeczenia ujawniły się nowe fakty i dowody, nieznane wcześniej sądom wskazujące na to, że J. K. nie popełniła przypisanego jej przestępstwa, (...) wniosek nie został skutecznie uzasadniony, a (...) okoliczności na które powołuje się obrońca

skazanej dotyczą wprost sfery ustaleń faktycznych, odmiennych od tych, które stanowiły podstawę wyroku skazującego”.

Pismem z dnia 18 grudnia 2019 r. obrońca J.K. złożyła replikę na stanowisko Prokuratury Krajowej, wyrażającą dezaprobatę wobec stanowiska prokuratora i podtrzymującą w bardziej zwięzłej formie tezy wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanej J. K. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Z uzasadnienia wniosku o wznowienie wprost wynika, że jego autorka podejmuje po raz kolejny polemikę z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi, poprzez subiektywną ocenę przeprowadzonych już w sprawie i znanych Sądom pierwszej i drugiej instancji dowodów.

Trzeba mieć na uwadze, że w postępowaniu wznowieniowym nie znajduje zastosowania zasada domniemania niewinności i wynikający z niej materialny ciężar dowodu. Podjęcie próby wzruszenia prawomocnego wyroku, wobec którego funkcjonuje wszakże prawne domniemanie poprawności, nie może polegać na negowaniu dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych w oparciu o ocenę zebranych w sprawie dowodów. Powinno natomiast spełniać enumeratywnie określone w rozdziale 56. k.p.k. warunki zainicjowania postępowania w wyniku wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Należy mieć też na względzie, że to na autorze wniosku o wznowienie spoczywa obowiązek właściwego wskazania tych kryteriów, w zgodzie z obowiązującymi w tym zakresie regulacjami prawnymi. Nie może też umknąć uwadze fakt, iż w postępowaniu toczącym się w omawianym trybie nie dokonuje się analizy pod kątem prawidłowości ustaleń faktycznych przyjętych przez sądy rozstrzygające wcześniej w sprawie, jak również kolejnego sprawdzenia poprawności oceny i wiarygodności dowodów. W toku postępowania wznowieniowego istotna jest weryfikacja istnienia podstaw do wzruszenia prawomocnego orzeczenia. Nie przeprowadza się zatem analizy dotyczącej odpowiedzialności karnej skazanego. Uwzględnienie wniosku o wznowienie powinno mieć charakter szczególny, bowiem może nastąpić wyłącznie w wyniku pełnej realizacji ścisłych przesłanek wynikających z treści unormowań co do warunków formalnych, podstaw, trybu oraz reguł tego

postępowania. Tym samym nie jest dopuszczalne w tym wypadku - w żadnym stopniu - rozszerzająca wykładnia tych przepisów.

Prawomocne rozstrzygnięcie w określonej sprawie charakteryzuje się trwałością, ze względu na obowiązujące domniemanie prawdziwości przyjętych ustaleń faktycznych, na których wydane orzeczenie zostało oparte. Obalenie tego domniemanie, a w następstwie prawomocnego orzeczenia, w trybie postępowania wznowieniowego jest dopuszczalne w wyjątkowych, określonych prawem, sytuacjach. Postępowanie oparte na regulacjach znajdujących swe umocowanie w rozdziale 56. k.p.k. nie służy powieleniu postępowania odwoławczego i nie może stanowić *sui generis* trzeciej instancji, w celu zbadania prawidłowości wydanych rozstrzygnięć Sądu pierwszej i drugiej instancji.

Istotne jest również, że wznowienie postępowania nie może nastąpić w wyniku przedstawienia jakichkolwiek zastrzeżeń dotyczących zasadności wydanego rozstrzygnięcia. Postępowanie nie podlega bowiem wznowieniu w sposób automatyczny, za każdym razem, gdy żąda tego autor wniosku o wznowienie. W wypadku przesłanki określonej w treści art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., na której oparła się obrońca J. K., nowe fakty i dowody nieznanne przedtem m.in. sądowi, które ujawniły się po wydaniu orzeczenia, muszą wywoływać przypuszczenie, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Jednocześnie powinny one wiarygodnie podważać prawdziwość dokonanych ustaleń faktycznych, a więc wskazywać na wysokie prawdopodobieństwo nieprawidłowości wyroku skazującego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2014 r., IV KO 46/14). Zadaniem organów prowadzących postępowanie wznowieniowe jest wszakże przeanalizowanie, czy bezsprzecznie ujawniły się nowe fakty i dowody, z których rzeczywiście wynika, że skazany nie popełnił czynu albo, iż jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Rzecz bowiem w tym, jak słusznie podniósł prokurator w pisemnym stanowisku, że podstawa do wznowienia postępowania określona w treści art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. (*propter nova*), aktualizuje się tylko wtedy, gdy zaprezentowane we wniosku o wznowienie postępowania nowe fakty lub dowody w wysokim stopniu uprawdopodobniają wadliwość wydanego orzeczenia i w takim samym stopniu wskazują, że

po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie zasadniczo odmienne od orzeczenia uprzedniego [zob. D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego, Komentarz aktualizowany, uwagi do art. 540 k.p.k., teza 11 - 13, Lex/el. 2020].

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy, należy uznać, że argumentacja zaprezentowana przez obrońcę J. K. nie spełnia warunków wznowienia postępowania.

W pierwszej kolejności trzeba zaznaczyć, że treść wniosku o wznowienie postępowania w istocie zmierza do tego, by to Sąd Najwyższy przeprowadził postępowanie dowodowe, którego wynik miałby skutecznie uwolnić J. K. od czynu, za który została skazana. Przedstawione przez obrońcę możliwe wersje wydarzeń, odnoszące się do okoliczności czynu skazanej nie zostały oparte na żadnych racjonalnych podstawach mogących skutecznie uruchomić procedurę przewidzianą w rozdziale 56. k.p.k. Stanowią jedynie wymianę poglądów dotyczącą ustaleń faktycznych i oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd Okręgowy w W., a zaaprobowanych przez Sąd Apelacyjny w (...). Trzeba też zauważyć, że „nowe dowody” zaprezentowane przez autorkę wniosku o wznowienie w sprawie Jadwigi Kramer w istocie stanowią powielenie zabiegów procesowych dokonywanych jeszcze na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego i drugoinstancyjnego, polegających na obszernym przedstawieniu operacji finansowych po otrzymaniu przez J. K. pieniędzy z K. sp. z o.o. oraz relacji z byłym mężem R. L. Po raz kolejny w tej sprawie należy zaznaczyć, że tego typu kwestie nie mają znaczenia dla bytu przestępstwa popełnionego przez J. K.

Po wtóre, główną podstawą wniosku o wznowienie miały być materiały dowodowe zebrane w aktach innego postępowania. Również w tym wypadku rację należy przyznać prokuratorowi, iż zgodnie z ugruntowaną linią orzecznictwa odmienna ocena dowodów dokonywana w czasie rozpoznawania innej sprawy nie może stanowić nowego faktu lub dowodu w myśl art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2005 r., WZ 31/05, OSNwSK 2005, poz. 1140). Stąd też hipotetyczna wadliwość czynności związanej ze splatą wierzitelności na rzecz J. K. przez K. sp. z o.o. mająca wynikać z dowodów odczytanych z akt postępowania toczącego się w innej sprawie nie może stanowić podstawy uruchomienia procedury dotyczącej wznowienia postępowania.

Na marginesie należy zauważyć, że w załączonych do wniosku o wznowienie kopiiach dokumentów taka sytuacja nie znajduje żadnego potwierdzenia.

W końcu, zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz przedstawione we wniosku argumenty w żaden sposób nie wskazują na potrzebę wznowiania postępowania. Okoliczności przestępstwa popełnionego przez J. K. zostały bardzo szczegółowo i konkretnie opisane oraz przeanalizowane przez Sądy obu instancji. Przedstawiane natomiast we wniosku o wznowienie postępowania, jak i wcześniej - w toku postępowań toczących się przed Sądem pierwszej i drugiej instancji, kwestie dotyczące transakcji finansowych z różnymi podmiotami prawnymi oraz relacji skazanej z byłym małżonkiem nie mają żadnego znaczenia w aspekcie pozbawienia czynu J. K. cech przestępstwa, za które została skazana. Z ocenionego w zgodzie z art. 7 k.p.k. materiału dowodowego wprost wynika, że potwierdzenie realizacji przelewu za nieruchomość objętą aktem notarialnym z dnia 6 listopada 2006 r. nastąpiło w dniu 8 listopada 2006 r. Warto przy tym odnotować, że to sama skazana wielokrotnie w swoich wyjaśnieniach potwierdziła fakt otrzymania kwoty 7.880.000 zł stanowiącej zapłatę wynikającą z postanowień aktu notarialnego z dnia 6 listopada 2006 r. (k. 431, 433). Otrzymanie pieniędzy przez J. K. w związku ze sprzedażą nieruchomości na podstawie aktu notarialnego z dnia 6 listopada 2006 r. nie może zatem budzić zastrzeżeń. To natomiast, że pieniądze te zostały następnie przez J. K. z jej konta przelane na rachunek innej osoby stanowiło jej decyzję i pozostawało wyłącznie w sferze jej woli (k. 462). Późniejsze działania polegające na próbie odzyskania tak „utraconej” kwoty sprowadzały się wszakże do czynów podlegających odpowiedzialności karnej, co też ostatecznie nastąpiło w ramach postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...). W tej sytuacji nie może być żadnej wątpliwości, że zamiar J. K. uzyskania nienależnych jej pieniędzy miał doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez spółkę K. Formą realizacji tego zamiaru było wydanie przez wprowadzonego w błąd referendarza sądowego w dniu 17 grudnia 2015 r. postanowienia o sygn. akt I Co (...) o nadaniu klauzuli wykonalności w/w aktowi notarialnemu. Przywoływane zatem we wniosku o wznowienie postępowania okoliczności, takie jak: sposób przepływu pieniędzy między bankami, ewentualne nieprawidłowości w tych bankach, czy też błędy w dokumentacji absolutnie nie

wykluczają możliwości popełnienia przestępstwa przez J. K., przez co niczego w ocenie zasadności skazania zmienić nie mogą.

Wynik analizy przedstawionych środków dowodowych, upoważnił Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu do nieuwzględnienia wniosku obrońcy złożonego w trybie art. 546 k.p.k. Sprawdzenie okoliczności faktycznych w nim wskazanych jest zbędne. Nie zawierają one bowiem istotnych informacji, które wymagałyby dodatkowego wyjaśniania. Nie mogą również one wykazać, że w wysokim stopniu został uprawdopodobniony fakt niepopelnienia przez skazaną przypisanego jej przestępstwa.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.